

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: J. V.

zastoupen JUDr. Martinem Schulhauserem, advokátem
sídlem Karola Šliwky 125, Fryštát, 733 01 Karviná 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**

sídlem Budějovická 7, Michle, 140 96 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015, č. j. 8489-2/2015-900000-304.5,
ve věci spotřební daně,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou původně Městskému soudu v Praze dne 3. 6. 2015, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015 č. j. 8489-2/2015-900000-304.5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), potvrzující platební výměr Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 10. 2014, č. j. 93340-2/2014-570000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků v celkové výši 1 416 943 Kč.
2. Žalobce namítl rozpor mezi odůvodněním napadeného rozhodnutí, které vychází z toho, že žalobce vybrané výrobky dopravoval, a platebním výměrem, kterým je žalobci spotřební daň vyměřena z důvodu skladování vybraných výrobků, tedy z jiného důvodu. Dále namítl, že není plátcem spotřební daně. Žalobce s vybranými výrobky nenakládal, nedisponoval s nimi, nijak s nimi nemanipuloval, na krabicích nebyly zjištěny jeho otisky prstů; zboží pouze měl v dodávce, kterou řídil. Ohledně přepravovaného zboží byl uveden v omyl a o tom, že přepravuje tabákové výrobky, nevěděl. Správce daně a žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav, neboť neprováděli další šetření za účelem zjištění odpovědného subjektu, čímž porušili ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu. Podle žalobce se měli zabývat tím, zda žalobce někdy tabákové výrobky prodával a zda někdy prováděl nelegální dovoz tabákových výrobků, což jsou okolnosti, které na rozhodnutí mají vliv. Nic z toho však zjišťováno nebylo. Není ani pravdou, že by žalobce neposkytl žádná skutková tvrzení. K tomu žalobce odkázal na svou výpověď z 26. 3. 2014.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Rozpor mezi platebním výměrem, kde je uvedeno, že předmětná daň je vyměřena žalobci jako osobě skladující vybrané výrobky, a rozhodnutím žalovaného, který prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že žalobce přepravoval vybrané výrobky, nemá na rozhodnutí ve věci žádný vliv. Plátcem spotřební daně je podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“), osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky. Pro danou věc je tak nadbytečné zabývat se hlouběji definicí pojmu skladování vs. dopravování, resp. tím, zda žalobce v inkriminovanou dobu předmětné tabákové výrobky v jím řízeném vozidle dopravoval nebo ve chvíli jejich zjištění celními orgány po odstavení vozidla skladoval. Jak skladování, tak i dopravování předmětných tabákových výrobků činí z žalobce plátce daně.
4. Pro určení žalobce jako plátce daně je nerozhodné, zda se předmětných vybraných výrobků osobně dotýkal. Absence otisků žalobce na předmětných tabákových výrobcích tak nemá na jeho povinnost zaplatit spotřební daň žádný vliv, když ani nedokládá to, že by s nimi nijak nemanipuloval, neboť mohl mít rukavice. Žalobce měl předmětné vybrané výrobky v inkriminovanou dobu v detenci, což jej jakožto jedinou zjištěnou osobu s jakýmkoliv vztahem k těmto výrobkům činí nepochybně plátcem daně. Na tento závěr nemohou mít vliv ani žádná zjištění správce daně či žalovaného ohledně minulé činnosti žalobce.
5. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 5. 10. 2017 pod č. j. 22 Af 45/2015 - 34 tak, že napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť z platebního rozkazu a

navazujícího napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda byl žalobce shledán odpovědným za spotřební daň z důvodu skladování či dopravování vybraných výrobků.

6. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 6. 2018 č. j. 6 Afs 354/2017 - 15 zrušil rozsudek krajského soudu, s tím, že neodstranění rozporu mezi výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho odůvodněním, resp. odůvodněním napadeného rozhodnutí, sice představuje vadu řízení, jde však o chybu formální, která nesrozumitelnost rozhodnutí nezpůsobovala, neboť z celého kontextu řízení je zřejmé, že žalobci byla vyměřena daň jako dopravní; žalobci bylo zjevné, co je obsahem a důvodem platebního výměru, neboť jeho věcné odvolací námitky směřovaly pouze proti vyměření daně jako dopravní.
7. Krajský soud opětovně konstatuje, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); ve věci krajský soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
8. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 25. 3. 2014 provedli pracovníci Celního úřadu pro Karlovarský kraj na stanovišti č. 21 směr Planá - Cheb v obci Drmoul kontrolu vozidla Volkswagen Multivan 2,5 TDI, reg. zn.: X, řízeného žalobcem. V nákladovém prostoru výše uvedeného vozidla bylo zjištěno větší množství vybraných výrobků - cigaret - celkem 628 000 ks s označením z části neplatnou tabákovou nálepkou (ukrajinská) a z části bez platné tabákové nálepky. Vybrané výrobky byly dopravovány bez dokladů prokazujících jejich řádné zdanění, nebo prokazující oprávněné nabytí bez daně, a s ohledem na množství se nejednalo o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Žalobce při podání vysvětlení, zaznamenaném na úředním záznamu ze dne 26. 3. 2014, uvedl, že neví, komu zboží patří. Osoba, kterou nezná, jej požádala o odvoz zboží - podle předložené faktury papírových ručníků - do Chebu, kde se mu měl někdo ozvat, kde má zboží předat. Zboží nenakládal, převzal je spolu s automobilem včetně dokladů a prohlášení k vozidlu s tím, že zboží odveze dle instrukcí. Majitelem vozidla je kamarád žalobce a zboží převzal v Karviné. Za převoz zapláceno nedostal, ale byla mu slíbena částka 4 000 Kč po doručení zboží na místo určení. K cigaretám žádný doklad nemá, protože měl za to, že veze papírové ručníky podle předložené faktury. Dále žalobce již neuvedl nic a v následujícím správním řízení odmítl vypovídat. Faktura, kterou žalobce správnímu orgánu předložil, byla vystavena dne 17. 3. 2014, dodavatelem zboží - papírových ručníků skládaných v počtu 16 x 2 500 ks - byla společnost Mikes s. r. o., Jelínkova 278/2a, 721 00, Ostrava - Svinov, která však vystavení faktury popřela. Jako odběratel byla uvedena společnost Kartona s. r. o., Rolnická 656, Sokolov, IČ: 29104084. Dodavatel přitom jakýkoliv obchodní kontakt s touto společností popřel. Faktura zní na částku 3 725 Kč a není podepsána, pouze opatřena razítkem, přičemž dodavatel popřel, že by užíval razítko na faktuře použité. Majitel vozidla, které žalobce řídil, K.B., potvrdil, že žalobci vozidlo zapůjčil, ale účel mu nebyl znám.
9. Správce daně rozhodl dne 20. 10. 2014 shora citovaným platebním výměrem tak, že žalobci vyměřil spotřební daň v celkové výši 1 416 943 Kč, přičemž žalobce určil plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, jako osobu skladující vybrané výrobky ve větším množství, než je množství pro osobní potřebu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 5 písm. g) zákona o spotřebních daních, aniž by prokázal, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné ve smyslu ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

10. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, *plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.*
11. Krajský soud, vázán právním závěrem Nejvyššího správního soudu, vysloveném ve shora citovaném zrušujícím rozsudku, že žalobce byl určen plátcem spotřební daně jako dopravce, nikoliv skladovatel, se již dále nezbýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu, neboť byla vyřešena Nejvyšší správním soudem v citovaném rozsudku č. j. 6 Afs 354/2017 - 15, a zaměřil se na další vznesené námitky, směřující do nezákonnosti rozhodnutí a nesprávně zjištěného skutkového stavu.
12. Výkladem podmínek, za kterých se právnická či fyzická osoba stane plátcem spotřební daně při dopravování vybraných výrobků, se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Afs 94/2009 - 56 ze dne 30. 9. 2009, ve kterém dovodil, že za kumulativního splnění podmínek stanovených v § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních (neprokázání zdanění přepravovaných výrobků nebo jejich nabytí oprávněně bez daně) se dopravce stává plátcem daně bez dalšího, tedy bez ohledu na skutečnost, zda věděl nebo vědět měl a mohl, že přepravované výrobky podléhají spotřební dani. Za nepřipadnou označil Nejvyšší správní soud námitku osoby vybrané výrobky dopravující, že byla uvedena v omyl, neboť se u dopravce předpokládá vyšší stupeň profesionality a vyšší míra odborných znalostí; dopravce si má zjistit, zda převážené výrobky jsou předmětem daně, popř. smluvně ošetřit riziko uvedení v omyl. V rozsudku č. j. 5 Afs 35/2008 - 53 z 27. 6. 2008 Nejvyšší správní soud dovodil, že je nerozhodné, že doprava byla zcela náhodná a osoba dopravující vybrané výrobky nebyla stálým dopravcem, postačí jednorázová činnost.
13. Shodné námitky žalobce vznesl v nynějším řízení. Žalobce měl být uveden třetí osobou v omyl, s vybranými výrobky neměl nijak manipulovat, nedotýkat se jich a vůbec vědět o nich, pouze je měl umístěny v přepravním prostoru dodávky, kterou řídil (to, že žalobce předmětnou dodávku řídil, není mezi účastníky sporné). Žádná z těchto okolností však na odpovědnost žalobce za spotřební daň podle shora citovaného ustanovení, s přihlédnutím ke konstantní judikatuře, nemůže mít žádný vliv. Pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně při dopravě vybraných výrobků není podstatné, kdo byl jejich vlastníkem, kdo je do dodávky umístil a zda se jich žalobce dotýkal či o nich vůbec věděl, rozhodující je, zda žalobce jako jejich dopravce, prokázal jejich zdanění či nikoliv. Žalobce vybrané výrobky ve větším množství přepravoval a neprokázal jejich zdanění ani nabytí oprávněně bez daně; jsou tak splněny podmínky, vyplývající § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, a je tedy plátcem spotřební daně. Za této situace nebyl správce daně povinen provádět jakékoliv další šetření; není-li pro vyměření daně podstatná otázka vlastnictví vybraných výrobků a s tím spojená dispozice s nimi, pak je bezpředmětné pátrat po osobě či osobách, které předmětné vybrané výrobky do dodávky měly umístit, neboť ani jejich zjištění by nemohlo mít na určení žalobce plátcem spotřební daně žádný vliv. Neobstojí ani námitka žalobce, že si předmětnou dopravou chtěl pouze „přilepšit“ k důchodu, čímž žalobce implicitně namítá, že není řádným dopravcem. Zákon o spotřebních daních nevyžaduje, aby se jednalo o „stálého“, „profesionálního“ dopravce; i při náhodném dopravování vybraných výrobků ve větším množství, než je uvedeno v § 4

odst. 3 zákona o spotřebních daních, se dopravce stává plátcem daně, pokud neprokáže jejich zdanění nebo nabytí oprávněně bez daně (srov. citovaný rozsudek č. j. 5 Afs 35/2008 - 53). Stejně tak není relevantní, zda se žalobce zabýval prodejem tabákových výrobků či zda již dříve provedl nelegální dovoz, plátcem spotřební daně se dopravce stává – za splnění shora citovaných podmínek – jak při jednorázové dopravě, tak při soustavné činnosti. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 94/2009 - 56, „nelze plně potlačit zájem státu na vybírání daní z důvodu, že dopravce mohl být uveden v omyl osobou, s níž sjednával smlouvu o přepravě. pro danou věc je podstatné, že žalobce je plátcem daně, jsou-li splněny podmínky podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Případné soukromoprávní námitky proti podvodnému jednání druhé smluvní strany (odesílatele), na jejichž základě mohla žalobci vzniknout škoda, jsou mu zachovány“.

14. Krajský soud na okraj podotýká, že pro splnění podmínek § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních v případě, kdy plátcem spotřební daně je dopravce, není třeba se zabývat otázkou, zda dopravce je osobou s nejbližším vztahem k vybraným výrobkům, popř. zda je alespoň jejich detentorem, jak v napadeném rozhodnutí rozvíjí žalovaný; jak bylo vysvětleno shora, otázka držby, vlastnictví a právního vztahu dopravce k vybraným výrobkům je pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně dopravci vybraných výrobků nepodstatná.
15. Žaloba tak není důvodná, a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
16. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 4. září 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu